

Μαρτυρία του Κωνσταντίνου Πετρίδη, παππού της μαθήτριας του Α5
Αλεξάνδρας Πετρίδη

Ο παππούς μου κατασυγκινημένος μου αφηγήθηκε τα εξής:

«Οι γονείς μου ζούσαν σ' ένα χωριό της Καισάρειας, τα Στέφανα. Αρραβωνιασμένοι ήρθαν στην Ελλάδα το 1923 –έφυγαν από την πατρίδα τους όταν έγινε η ανταλλαγή πληθυσμών και λόγω θρησκεύματος, όχι μόνο λόγω εθνικότητας- κι εγκαταστάθηκαν στη Λάρισα, όπου ζούσαν και οι περισσότεροι συγγενείς τους, αφού βρίσκονταν σε απόγνωση. Όταν εγκαταστάθηκαν στη Λάρισα, χρειάστηκε να μείνουν μαζί με πολλούς άλλους σ' ένα πολύ μικρό σπίτι για οικονομικούς λόγους. Επειδή οι γονείς μου ήταν αρραβωνιασμένοι και όχι ακόμα παντρεμένοι το κράτος δεν μπορούσε να τους παραχωρήσει σπίτι στον Ταύρο της Αθήνας, όπως έκανε για τα παντρεμένα ζευγάρια. Ο παππούς μου ήταν ιερέας, οπότε πήραν μαζί τους ανάμεσα στα λιγοστά τους υπάρχοντα κάποιες εικόνες ως ιερά κειμήλια, καθώς θεωρούσαν την αξία τους μεγαλύτερη από την αξία των ενδυμάτων τους.»

Μαρτυρία της Σμαράγδας Σαρρή, γιαγιάς της μαθήτριας του Α5 Παπά Μαρίας

Η γιαγιά μου κατασυγκινημένη μου αφηγήθηκε τα εξής:

«Η παλαιά Κίος ήταν μια πολύ εύφορη περιοχή. Έλεγαν χαρακτηριστικά ότι φύτευες πέτρες και φύτρωνε χρυσός. Οι γυναίκες εκεί ήταν πολύ περιποιημένες και νοικοκυρές. Ακόμα και τα φτωχικά σπίτια ήταν πολύ περιποιημένα. Η ζωή ήταν ξένοιαστη και οι άνθρωποι είχαν πολύ καλές σχέσεις μεταξύ τους. Ακόμα και οι σχέσεις των Ελλήνων με τους Τούρκους στην παλαιά Κίο ήταν φιλικές. Μάλιστα αυτός που βοήθησε τον πατέρα μου στη διάρκεια των διωγμών ήταν Τούρκος. Πρώτο μέλημα των ανθρώπων κατά τη διάρκεια των διωγμών ήταν να σωθούν οι εικόνες. Η θρησκεία για τους ανθρώπους εκεί ήταν πολύ σημαντική.»